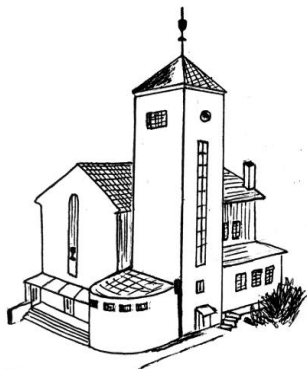

Podzimní Sborové listy 2015

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Dobré a zlé

"A Hospodin Bůh člověku přikázal: z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez." (Gn2,16-17)

Kdo by neznal ten prastarý příběh o Adamovi a Evě v zahradě Eden. I to, co následovalo. Adam s Evou z onoho stromu pojedli a skutečně, jak sliboval had, "otevřely se jim oči" a poznali dobré a zlé, ale ne jako Bůh, nýbrž jen jako lidé. Poznali, že jsou nazí a že to není dobré (tudíž zlé), a začali shánět něco, čím by se přioděli.

V celém tom příběhu o "prvním hříchu" a vyhnání z Ráje je mnoho moudrosti, ale všimněme si jen jedné: Bible neukazuje schopnost člověka rozeznávat dobré a zlé jako jeho slávu, nýbrž jako prokletí a trest. Nebo, dnešním slovníkem, jako nezbytnost či z nouze ctnost. Není totiž cesty zpět (do Ráje). Onu "rajskou nevinnost" můžeme přirovnat k nevinnosti přírodní, jak ji vidíme u zvířat. Ta se řídí instinkty, neboli pudy, a s těmi si ve svém nekomplikovaném světě naprosto vystačí a bylo by jistě pošetilé je za ně trestat. Přirozené pudy jsou mimo dobro a zlo. To u člověka už neplatí. Ten i přirozené pudy již od nepaměti podřizuje určitým normám či pravidlům, a tak jsou přirozené pudy jednou dovolené a správné, jindy zakázané, a tudíž zlé. Řídit se jen instinkty by bylo nejen klesnout na úroveň pod lidskou, ale hlavně je to

nemožné, protože v našem lidském, nesmírně komplikovaném předivě vztahů společenských, kulturních, politických a jiných už přirozené pudy k orientaci nepomáhají.

Člověk se, alespoň z velké části, řídí rozumem, kterým rozsuzuje věci na dobré a zlé. Tím se nepochybně vysoce vyšvihl nad "pouhou" přírodu. Bible to zná, ale nejásá nad tím. To proto, že ví o zvrácenosti lidského myšlení. Tak již v 6. kap. knihy Genesis čteme: "I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý. Litoval, že na zemi učinil člověka, a trápil se ve svém srdci." Jen Noe našel u Hospodina milost. I člověk záhy zjistil, že zlo nepochází jen zvenčí, ale je i v něm samém. A v 8. stol. př.Kr. prorok Izaiáš volá: "Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmu za světlo a světlo za tmu, kdo vydávají hořké za sladké a sladké za hořké! Běda těm, kdo jsou moudří ve vlastních očích a rozumní sami před sebou." Ano, i toto je u člověka možné.

V antické (řecké) filosofii vidíme jiný důraz. Špatné (a tedy zlé) je, že věci se zdají jinak, než ve skutečnosti jsou. Zdání, tedy to, co ulpívá na povrchu, zakrývá pravou podstatu věcí. Zdání svádí člověka na scestí, uvádí ho v omyl a jen nadaným jedincům (filosofům) je dáno proniknout k podstatě, k pravé skutečnosti. Toho běžný člověk schopen není.

My, jako křesťané, či spíše jako Evropané, jsme dědici obou kultur, řecké i hebrejské. Žijeme v neprůhledném světě vztahů a vazeb od osobních až po geopolitické a tedy globální. Jsme vystaveni tlaku nejrůznějších ideologií, sloužíme zájmům, které jsou v pozadí, o kterých ani nevíme a které si nás používají pro svoje cíle.

Obrysy dobra a zla jsou rozostřeny nebo dokonce splývají. Dnešní člověk tak není ani zlý, ani dobrý, je v tom chaosu bezradný a především snadno manipulovatelný. Zmanipulovaný člověk o svém zmanipulování neví - a co horšího - zbavit se toho nechce.

Ježiš řekl: "Střežte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. Po jejich ovoci je poznáte."

Nedopusť Pane,, abychom dopadli tak, že ani to ovoce nepoznáme.

Jan Kozlík

Podzimní sborové listy, zpravodaj FS ČCE Mšeno. Říjen 2015. Připravili MŠ,LS,MV.

Konfirmace Sáry Šimkové a vzpomínky na Alberta Schweitzera

„Poznal jsem, že není nic lepšího než se radovat a konat v životě dobro.“ (Kazatel 3,12).

Při bohoslužbách v evangelickém kostele ve Mšeně jsme v neděli 21. června 2015 prožívali spolu se Sárou Šimkovou slavnost konfirmace. Ta zakončila Sářino třileté vyučování a vzdělávání v základních znalostech bible, církevních dějin a orientace v duchovní oblasti. Slovo konfirmace, které se v naší církvi pro tuto příležitost užívá, pochází z latiny a znamená tolik, co utvrzení.

Sářina víra byla upevněna. Vyznala, že nastupuje na cestu, která je Božím řádem a povede na místa rodičů, na zodpovědná místa v práci až do stáří. Na této cestě se věřícímu člověku osvědčuje Slovo Boží, je mu posilou, radostí i naučením. Celý sbor se radoval spolu s ní z jejího pevného svědectví. To bylo doplněno jejím vyprávěním o Albertu Schweitzerovi – muži, jehož výjimečné poslání ji zaujalo. Sáře Šimkové přejeme, aby jednou její povolání bylo posláním a Pán Bůh ji k tomu dával sílu a pomoc.

Sama jsem si při této významné slavnosti uvědomila, že v době mého mládí mě při mém duchovním dozrávání a přehodnocování lidských hodnot také zaujal tento muž, ke kterému celý svět vzhlížel s úctou a obdivem. V krátkosti bych se o něm chtěla zmínit.

Nejprve mě zaujala kniha Geralda Göttinga, předsedy státní rady NDR, který dr. Alberta Schweitzera navštívil v roce 1960 u příležitosti jeho 85. narozenin.

A. Schweitzerovi se dostalo neobyčejného nadání. Četné vlohy rozvinul ve svém bohatém životě v obdivuhodném mistrovství. Nikdo nemůže říct, který jeho výkon má větší váhu. Je lékařem, filosofem, teologem, hudebníkem.

Jako lékař získal za dlouhá desetiletí nejenom bohaté zkušenosti v boji proti tropickým nemocem při léčení Afričanů v nemocnici v Lambaréné. Můžeme zmínit jeho úctyhodné zásluhy v oboru tropického lékařství.

Jako teolog ve svých knihách zformuloval nové poznatky v dějinách křesťanství. Jako filosof ovlivnil filosofické proudy. Jako hudebník

dokázal v mnoha četných světových městech, že ovládá jako málokdo hru na varhany.

Zveřejnil důkladnou a hlubokou studii o J. S. Bachovi. Podle světové kritiky patří k nejlepším dílům napsaným o tomto mistrovi. Jako spisovatel získal velké jméno jak svými knihami, tak také zprávami o své práci a životě v pralese. Byly přeloženy do mnoha jazyků

Jako stavitel varhan prokázal mistrovské znalosti. Z mnoha míst mu docházely žádosti o poradu.

Jako architekt sám navrhl většinu budov Lambaréné. Navzdory horkému tropickému podnebí se v pevných konstrukcích budov se jeho pacienti uzdravují. Jako organizátor práce v nemocnici překonal nekonečné těžkosti.

To jsou jen jednotlivé stránky a rysy muže, jemuž se dostalo jména „Genius lidskosti našeho století.“ Tento výjimečný člověk vždy jednal svým laskavým a skromným způsobem; byl člověkem, který shrnul požadavky lásky k míru a bližnímu v pojem úcty k životu.

Aby mohl dát příklad uskutečnění této úcty k životu, musel se vzdát kariéry. Nemohl zůstat jen filosofem, lékařem, varhaníkem, teologem. Úctou k životu mohl vyjádřit jen v novém prostředí.

Ve svém svědomí nalezl cestu, jak působit ve prospěch světového míru. Lambaréné leží v republice Gabunu a tam právě z výtěžku přednášek v USA, vydání knih a z koncertů staví A. Schweitzer nemocnici malomocných. Je vyznamenán Nobelovou cenou míru.

Při oslavě 85. narozenin v roce 1960 mu všechny země vzdávají úctu. Bída, kterou v Africe spatřil, ho inspirovala k zápasu o její překonávání. Jeho žena mu byla věrnou pomocnicí při pomoci utlačovaným a v bídě úpícím černochům. Nelze než v úctě se zastavit a vyjádřit obdiv k tomuto muži.

Lydie Pavelková

Osobní vzpomínky na Václava Havla a jeden obraz

U příležitosti vzpomínkového večera ve Mšeně, urovnal jsem si i já své vzpomínání na Václava Havla. Z doby před rokem 89 jsou to nepatrné střípky. Znal jsem jeho názory z pořádaných bytových seminářů a

později jsem získal i nějaké bezprostřední zprávy, když jsem se spřátelil s lidmi, kteří mu pomáhali od listopadu 89 do ledna 1990. Pak nastalo období, kdy byl „pouze“ „mým“ prezidentem. Velké cti se mi dostalo v až roce 1999, když jsem začal pomáhat jeho nově založené dobročinnosti – ovšem v oblasti vědy. Nadace Dagmar a Václava Havlových VIZE 97 začala každý rok udílet významnému vědci, který překročil rámec svého vědního oboru, své ocenění. Vstoupil jsem do příprav udílení ceny pro světoznámého myslitele, spisovatele a sémiotika Umberta Eca. Pak následovali další. Udílení se děje vždy v den narozenin V. Havla (5. října). Letošním laureátem se stal Timothy Snyder, historik s významnými filosofujícími přesahy a aktuálností svých úvah o dění ve střední Evropě.

Ale zpět ke vzpomínkám. Nevím už kdy přesně, ale při nějaké nahodilé příležitosti, byl jsem panu prezidentu Havlovi představen a mohl tedy doufat, že ví i o mé existenci. Tehdy v období jeho prezidentování bylo mnoho těch, co pomáhali, ale i dost takových, co tak chtěli pomoci především sobě. Má chvíle tedy přišla zejména o několik let později, když utichala sláva politické moci a bylo třeba, aby lidé pomáhali doopravdy. Ti druzí se přirozeně někam vytratili a já se začal starat zejména o přípravu odborných knih laureátů, kam jsme s radostí otiskovali i osobní rukopisné věnování Václava Havla.

Přelomovým obdobím se stal podzim 2005. Pronájmy Obecního domu (kde se akce konaly doposud) byly již pro „občana“ Václava Havla nereálné a postupně se dokončovala pod vedením Evy Jiřičné skvostná rekonstrukce bývalého klášterního kostela Svaté Anny v Praze. Zde se (opět vždy 5. října) uskutečnilo otevření tohoto prostoru veřejnosti a to udělením ceny Nadace Vize 97 profesoru Petru Vopěnkovi – matematiku a filosofovi, který byl ovšem navíc mým učitelem.

A tady bych se vrátil k obrazu z titulku a našemu vzpomínání v lázních města Mšena. Nad pomyslným pódiem visel pro ilustraci obraz; tedy fotografie, kde Václav Havel rozevlátě a vesele stojí na Anenském náměstí. Tam, kde je z jedné strany Divadlo Na Zábradlí a na protější je jiné divadlo – Národní (resp. jeho technické a baletní budovy). Ale vše je součástí Anenského kláštera, jehož odsvěcený kostel vzkřísil Václav Havel a dal mu doslova nový život pod názvem „Pražská křížovatka“. Tedy tak jako skoro vše se v smysluplném životě Václava Havla

završilo a uzavřelo v kruhu, tak to symbolizuje i toto prostranství na fotografii, na níž jsme při vzpomínání všichni hleděli.

V závěru bych se vrátil k mému úhlu pohledu na Václava Havla – pan prezident ve světě vědy a ve styku s vědci. Jeho nadace vyznamenává významné vědce (bylo oceněno již 17 laureátů), kteří dosáhli úspěchu ve své disciplíně, ovšem dokázali ji i přesáhnout. Osobně jsem ho mimo nadaci potkal ještě nejméně na dvou mezinárodních seminářích ve Vile Lanna a pak ještě na jednom semináři. Snad to bylo v Centru teoretických studií (CTS) – transdisciplinárním pracovišti Akademie věd a Karlovy Univerzity, které založil v roce 1990 a dvě desetiletí vedl jeho bratr Ivan. Ostatně byl to on, kdo vždy bratra pozýval, málo kdy se však podařilo, aby opravdu přišel (jednou však to bylo ještě s ochrankou, coby prezident republiky). I obecněji lze říci, že Ivan M. Havel podnítil nejen onu známou ideu a pravidla jazyka Ptydepe v divadelní hře Vyrozumění, stejně jako filosofické úvahy z vězení, a také kontakt s těmi nejprogresivnějšími a přitom vnitřně svobodnými vědci. Vlastně inicioval celou ideu udílení Ceny Vize 97.

Velké osobnosti české vědy druhé půle 20. století významně formovaly myšlení Václava Havla a jeho bratr Ivan se často stával spojnicí s takovými jmény jako Jan Patočka, Jiří Němec, Zdeněk Neubauer, Petr Vopěnka, Václav Benda, Ladislav Hejránek, Radim Palouš. Pečlivěji doložit toto tvrzení zde nemohu, musíte mi důvěřovat. Ale v případě zájmu by bylo možné si o tom promluvit v rámci některého semináře OPS. Zvu srdečně do Kaniny, kde máme v naší veřejné knihovně k tématice Václava Havla přes pět desítek svazků. Deset z nich včetně vzácného samizdatového sborníku jsem měl na ukázkou i na vzpomínkovém setkání.

Něbyl pro ně ale dostatek času, a tak jsem je ukazoval jen zájemcům. Stejně tak jako na texty Václava Havla (vybrané pasáže ze Slova o slovu a Moci bezmocných), které k nám promlouvají dodnes. A jestli ne, tak by měly. Není to jejich, ale naše chyba.

(Celý text najdete v elektronické verzi Sborových listů)

Michal V. Hanzelín

(Filosof a nedostudovaný matematik, který s přáteli na Kanině provozuje neziskovku OPS. Ta páchá osvětu, vede veřejnou knihovnu, své knihy vydává a oživuje staré poctivé řemeslo.)

Krátce

Biblický kroužek na faře se uskuteční i během tohoto školního roku. Devět dětí se začalo scházet ve dvou skupinách (úterý a pátek). Na biblický kroužek ve mšenské mateřské škole je přihlášeno pět dětí.

xxx

Farář Michal Šimek byl ustanoven od 1. srpna 2015 administrátorem sboru Českobratrské církve evangelické na Mělníce. Stalo se tak v souvislosti s odchodem dosavadní farářky Martiny Lukešové ze sboru i z církevní služby.

xxx

Vzpomínkový večer na Václava Havla se ve spolupráci mšenského evangelického sboru a města Mšena uskutečnil v pátek 18. září 2015.

Fotografie z této akce si můžete prohlédnout ve fotogalerii webové stránky evangelického sboru ve Mšeně:

<http://www.msenocce.wbs.cz/Fotogalerie.html>

Článek o této akci, který vyšel v Mělnickém deníku, můžete najít na

http://melnicky.denik.cz/zpravy_region/havel-ve-msene-umelci-a-politici-vzpominali-na-sveho-kamarada-i-kolegu-20150923.html

Odkaz na fotogalerii Mělnického deníku:

<http://melnicky.denik.cz/galerie/ve-msene-vzpominali-na-vaclava-havla.html?mm=6401875>

xxx

Konvent Poděbradského seniorátu se uskuteční na sále mšenské radnice v sobotu 7. listopadu 2015 od 9 hod. Zástupci evangelických sborů budou mít také možnost si prohlédnout mšenský evangelický kostel s krátkým doprovodným slovem o jeho historii.

xxx

Beseda na téma "Otevřeno uprchlíkům?" se uskuteční v pátek 13. listopadu 2015 od 18 hod. v modlitebně vedle evangelického kostela.

Alena Fendrychová - koordinátorka pro práci s migranty a uprchlíky Diakonie ČCE se soustředí na otázku, nakolik jsme otevření přijímat uprchlíky. Seznámí posluchače s fakty o počtu uprchlíků a důvodech jejich příchodu. Nastíní možnost, jak by se zájemci mohli zapojit do integrace uprchlíků, kteří budou přijati Českou republikou. Součástí besedy bude diskuse.

Michal Šimek

Něco málo o saláru

V církevních řádech se salár definuje, ale také se poskytují pokyny ke způsobu jeho placení. Řád hospodaření církve v čl. 7 totiž uvádí: „Salár je pravidelný roční dar, který církev očekává od každého svého člena s vlastním příjmem. Salár se platí jednou ročně nebo ve splátkách farnímu sboru, do něhož člen patří. Manželé mohou platit společně. Salár se neočekává od člena sboru bez vlastního příjmu. Neplacení saláru nemůže být důvodem k vyloučení z církve.“ Tolik o saláru podle Řádu hospodaření církve

Z tohoto ustanovení je zřejmé, že salár není povinný, ale dobrovolný, a přitom očekávaný dar členů farního sboru.

Proč vůbec salár odvádět? Je placení saláru aktem víry? Nikoli. Je výrazem odpovědnosti za materiální podmínky činnosti farního sboru ČCE.

Taková odpovědnost sama ale vyplývá z pocitu sounáležitosti jedince k vlastnímu sboru. Pakliže je tento pocit nedostatečný, nemůže být dostatečná ani odpovědnost, a tak ani důsledky této odpovědnosti.

Všichni jistě chceme, aby náš farní sbor i nadále mohl i po ekonomické stránce fungovat, to znamená zajišťovat nezbytně nutné potřeby pro svoji činnost, jako je udržování kostela a okolí v rozumném stavu, platit elektřinu, vodu a podobně.

Josef Maincl (účetní farního sboru ČCE ve Mšeně)

Václav Havel: „Moc bezmocných“ – úryvek o zelinářovi

Vedoucí obchodu se zeleninou umístil do výkladu mezi cibuli a mrkev heslo „Proletáři všech zemí, spojte se!“.

Proč to udělal? Co tím chtěl sdělit světu? Je skutečně osobně zapálen pro myšlenku spojení proletářů všech zemí? Jde jeho zapálení tak daleko, že cítí neodolatelnou potřebu se svým ideálem seznámit veřejnost? Uvažoval opravdu někdy aspoň chvíli o tom, jak by se takové spojení mělo uskutečnit a co by znamenalo? Myslím, že u drtivé většiny zelinářů lze právem předpokládat, že o textu hesel ve svých

výkladech celkem nepřemýšlejí, natož aby jimi vyslovovali něco ze svého názoru na svět.

To heslo přivezli našemu zelináři z podniku spolu s cibulí a mrkví a on je dal do výkladu prostě proto, že se to tak už léta dělá, že to dělají všichni, že to tak musí být. Kdyby to neudělal, mohl by mít potíže; mohli by mu vyčíst, že nemá „výzdobu“; někdo by ho mohl dokonce nařknout z toho, že není loajální. Udělal to proto, že to patří k věci, chce-li člověk v životě obstát; že je to jedna z tisíce „maličkostí“, které mu zajišťují relativně klidný život „v souladu se společností“.

Jak vidět, sémantický obsah vystaveného hesla je zelináři lhostejný, a dává-li své heslo do výkladu, nedává ho tam proto, že by osobně toužil právě s jeho myšlenkou seznámit veřejnost.

To ovšem neznamená, že jeho počin nemá žádný motiv a smysl a že se svým heslem nikomu nic nesděljuje. To heslo má funkci *znaku* a jako takové obsahuje sice skryté, ale zcela určité sdělení. Verbálně by je bylo možné vyjádřit takto: já, zelinář XY, jsem zde a vím, co mám dělat; chovám se tak, jak je ode mne očekáváno; je na mne spolehnutí a nelze mi nic vytknout; jsem poslušný, a mám proto právo na klidný život. Toto sdělení má přirozeně svého adresáta: je namířeno „nahoru“, k zelinářovým nadřízeným, a je zároveň štítem, kterým se zelinář kryje před případnými udavači.

Svým skutečným významem je tedy heslo zakotveno přímo v zelinářově lidské existenci: zrcadlí jeho životní zájem. Jaký to je však zájem?

Všimněme si: kdyby nařídili zelináři dát do výkladu heslo „Bojím se, a proto jsem bezvýhradně poslušný“, nechoval by se k jeho sémantickému obsahu zdaleka tak laxně, přesto, že by se tento obsah tentokrát zcela kryl se skrytým významem hesla. Zelinář by se pravděpodobně zdráhal umístit do své výkladní skříně takto nedvojsmyslnou zprávu o svém ponížení, bylo by mu to trapné, styděl by se. Pochopitelně: je přece člověkem, a má tudíž pocit lidské důstojnosti.

Aby byla tato komplikace překonána, musí mít jeho vyznání loajality formu znaku, poukazujícího aspoň svým textovým povrchem k jakýmsi vyšším polohám nezištného přesvědčení. Zelináři se musí dát možnost, aby si řekl: Vždyť proč by se koneckonců proletáři všech zemí nemohli spojit?

Znak pomáhá tedy skrýt před člověkem „nizké“ základy jeho poslušnosti a tím i „nizké“ základy moci. Skrývá je za fasádou čehosi „vysokého“.

Tím „vysokým“ je *ideologie*.

Ideologie jako zdánlivý způsob vztahování se ke světu, nabízející člověku iluzi, že je identickou, důstojnou a mravní osobností, a usnadňující mu tak jí nebýt; jako atrapa čehosi „nadosobního“ a neúčelového, umožňující mu obelhat své svědomí a zamaskovat před světem a před sebou samým své pravé postavení a svůj neslavný „modus vivendi“. Je to produktivní – ale zároveň jakoby důstojná – legitimace směrem „nahoru“, „dolů“ i „do stran“, směrem k lidem i k Bohu. Je to závoj, do něhož může člověk zahalit své „propadnutí jsoucnu“, své zvnějšnění a svou adaptaci na daný stav. Je to *alibi*, použitelné pro všechny: od zelináře, který může svůj strach o místo zahalit rouškou svého údajného zájmu o spojení proletářů všech zemí, až po nejvyššího funkcionáře, který svůj zájem udržet se u moci může odít do slov o službě dělnické třídě.

Výchozí – onou „alibistickou“ – funkcí ideologie je tedy dávat člověku jako oběti i jako opoře post-totalitního systému iluzi, že je v souladu s lidským řádem a s řádem univerza.

Čím menší má nějaká diktatura pole působnosti a čím méně je v něm společnost civilizačně stratifikována, tím se může diktátorova vůle uskutečňovat bezprostředněji: totiž pomocí víceméně „nahé“ disciplíny, tedy bez složitého „vztahování se ke světu“ a „sebezdůvodňování“. Čím jsou však mocenské mechanismy složitější, čím větší a stratifikovanější společenství obepínají a čím déle historicky působí, tím více jedinců „zvenčí“ musí do sebe zapojovat a tím větší význam dostává v prostoru jejich působnosti ideologické „alibi“ jako jakýsi „most“ mezi mocí a člověkem, po němž moc přistupuje k člověku a člověk přichází k moci.

Už proto hraje ideologie v post-totalitním systému tak významnou roli: to složitě soustrojí složek, stupňů, převodových pák a nepřímých manipulačních nástrojů, neponechávající nic náhodě a mnohonásobně jistící integritu moci, je bez ní – jako svého univerzálního „alibi“ a jako „alibi“ každého svého článku – prostě nemyslitelné.

Mezi intencemi post-totalitního systému a intencemi života zeje propast: zatímco život směřuje ze své podstaty k pluralitě, k pestrobarevnosti, k nezávislé sebekonstituci a sebeorganizaci, prostě k

naplnění své svobody, post-totalitní systém vyžaduje naopak monolitičnost, uniformitu, disciplínu: zatímco život chce vytvářet stále nové „nepravděpodobné“ struktury, post-totalitní systém mu vnucuje naopak „nejpravděpodobnější stavy“. Tyto intence systému prozrazují, že jeho nejvlastnější podstatou je orientace k sobě samému; k tomu, aby byl stále důkladněji a bezvýhradněji „sám sebou“, tím, čím je; a aby tudíž stále rozšiřoval svůj akční rádius. Člověku slouží tento systém jen do té míry, do jaké to je nezbytné k tomu, aby člověk sloužil jemu; cokoli „navíc“, tedy cokoli, čím člověk přesahuje své předem vymezené postavení, reflektuje systém jako útok na sebe sama. A má pravdu: každá taková transcendence ho skutečně – jako princip – popírá. Lze tedy říci, že vnitřním cílem post-totalitního systému není, jak se to obvykle při prvním pohledu jeví, pouhé zachování moci v rukách vládnoucí skupiny; tato sebezáchovná snaha jako sociální fenomén je podřízena čemusi „vyššímu“: jakémusi slepému *samopohybu* systému. Člověk – ať už má jakékoli místo v mocenské hierarchii – není pro tento systém něčím „o sobě“, ale jen tím, kdo má tento „samopohyb“ nést a kdo mu má sloužit: proto i jeho touha po moci se může trvale uplatňovat jen potud, pokud je její směřování identické se „samopohybem“.

Ideologie – jako onen „alibistický“ most mezi systémem a člověkem – zakrývá propast mezi intencemi systému a intencemi života; předstírá, že nároky systému vyplývají z potřeb života; je to jakýsi svět „zdaní“, který je vydáván za skutečnost.

Post-totalitní systém se dotýká svými nároky člověka téměř na každém kroku. Dotýká se ho ovšem v ideologických rukavicích. Proto je život v něm skrz naskrz prorostlý tkání přetvářky a lži: vláda byrokracie se nazývá vládou lidu; jménem dělnické třídy je zotročena dělnická třída; všestranné ponížení člověka se vydává za jeho definitivní osvobození; izolace od informací se nazývá jejich zpřístupněním; mocenská manipulace veřejnou kontrolou moci a mocenská svévole dodržováním právního řádu; potlačování kultury jejím rozvojem; rozšiřování imperiálního vlivu je vydáváno za podporu utlačovaným; nesvoboda projevu za nejvyšší formu svobody; volební fraška za nejvyšší formu demokracie; zákaz nezávislého myšlení za nejvědeckější světový názor; okupace za bratrskou pomoc. Moc je v zajetí vlastních lží, proto musí falšovat. Falšuje minulost. Falšuje přítomnost a falšuje budoucnost. Falšuje statistické údaje. Předstírá, že nemá všemocný a

všeho schopný policejní aparát. Předstírá, že respektuje lidská práva. Předstírá, že nikoho nepronásleduje. Předstírá, že se nebojí. Předstírá, že nic nepředstírá.

Člověk nemusí všem těmto mystifikacím věřit. Musí se však chovat tak, jako by jim věřil, anebo je musí aspoň mlčky tolerovat, anebo musí aspoň vycházet dobře s těmi, kteří jimi operují.

Už proto však musí *žít ve lži*.

Nemusí přijmout lež. Stačí, že přijal život s ní a v ní. Už tím totiž stvrzuje systém, naplňuje ho, dělá ho, *je jím*.

Převzato z oficiální webové stránky Václava Havla

http://vaclavhavel.cz/showtrans.php?cat=clanky&val=72_clanky.html&typ=HTML

Václav Havel: "Slovo o slovu"

(úryvek z proslovu k udělení Mírové ceny německých knihkupců ve Frankfurtu – 15. října 1989)

Na počátku bylo slovo, praví se na první stránce jedné z nejdůležitějších knih, které známe. V té knize to znamená, že zdrojem veškerého stvoření je Slovo Boží. Neplatí to však, přeneseně, i o veškerém konání lidském? Není to snad i v našem případě slovo, které je nejvlastnějším zdrojem toho, čím jsme, ba samotným základem toho způsobu vesmírného bytí, kterému říkáme člověk? Duch, lidská duše, naše sebeuvědomění, schopnost zobecňovat a myslet v pojmech, chápat svět jako svět (a ne jen jako své okolí), a posléze i naše schopnost vědět, že umřeme, a přesto žít – není to všechno snad zprostředkováno, či přímo tvořeno také slovem?

Je-li Slovo Boží zdrojem veškerého Božího stvoření, pak ta část tohoto stvoření, kterou představuje lidské plémě, je sama sebou jen díky jinému Božímu zázraku, totiž zázraku lidského slova. A je-li tento zázrak klíčem k dějinám člověka, pak je zároveň i klíčem k dějinám, společnosti, ba možná že je tím prvním jen proto, že je tím druhým; kdyby totiž slovo nebylo druhem komunikace mezi dvěma či více lidskými „já“, nebylo by asi vůbec.

To všechno nějakým způsobem vlastně odvdždycky víme nebo aspoň tušíme; pocit zvláštního významu a váhy slova je v povědomí lidstva zřejmě od nepaměti přítomen.

Ale nejen to: díky zázraku slova víme asi lépe než ostatní živočichové, že toho ve skutečnosti víme velmi málo, totiž že existuje tajemství. Tváří v tvář tomuto tajemství – a cítíce zároveň onu pro nás téměř konstitutivní moc slova – pokoušíme se od nepaměti oslovit to, co je nám tímto tajemstvím zahaleno, a svým slovem to ovlivnit. Jako věřící se modlíme k Bohu, jako magici vyvoláváme či zaklínáme duchy a zkoušíme tak svým slovem zasahovat do přírodních i lidských dějů, jako příslušníci novověké civilizace – ať už věřící, či nevěřící – skládáme ze svých slov vědecké teorie a politické ideologie, jimiž čelíme – tu úspěšně a tu neúspěšně – tajemnému běhu světa a jimiž tento běh – tu úspěšně a tu neúspěšně – ovlivňujeme.

Čili: ať už si to uvědomujeme či nikoliv, ať už si to vysvětlujeme jakkoliv, jedno se zdá být zřejmé: že na světodějnou moc svého slova odvdždycky – a v jistém smyslu právem – věříme.

Převzato z oficiální webové stránky Václava Havla:

http://vaclavhavel.cz/showtrans.php?cat=clanky&val=78_clanky.html&typ=HTML

Václav Havel ve Mšeně: umělci a politici vzpomínali na svého kamaráda i kolegu

Mšeno – Milý člověk. Věrný kamarád. Neuvěřitelné zjevení. To byl Václav Havel. Alespoň podle hostů vzpomínkového večera, který přilákal do atria budovy mšenského koupaliště přes osmdesát lidí.

Po úvodním slově mšenského evangelického faráře Michala Šimka se divákům představili místní divadelníci čtením z Havlovy hry Vyrozumění.

Po úřednických debatách o novém úředním jazyce ptydepe se na scéně objevil písničkář Jaroslav Hutka. „Všechny písně, které jsem si na tuto akci připravil, jsem napsal v roce 1977, souvisejí s Chartou 77 a s naším vztahem k pravdě,“ řekl publiku před písní Sokrates.

Následovaly vzpomínky režiséra Jaroslava Víznera, který se s Václavem Havlem seznámil v roce 1962, kdy přišel do Divadla Na zábradlí. „Vídali jsme se pak denně, a to nejen v divadle, ale i v soukromí. Byla s

ním legrace,“ začal líčit své vzpomínky na tehdy ještě kulisáka Havla Jaroslav Vízner.

V paměti mu zůstala i návštěva v Havlově bytě na Rašínově nábřeží. „Bavili jsme se, popíjeli víno a zpívali. Vašek měl takový zvyk, že si po chvíli lehl pod stůl a spal jako medvídek. Pak se vztyčil, začal recitovat a zase usnul. A právě, když začal recitovat, tak jsem si všiml, že se v lustru něco hýbe. Byl tam mikrofon. Jeden z nás pak vylezl na stůl a začal mikrofon vytahovat, z půdy mu v tom ale někdo bránil. Nakonec jsme ho utrhli a Vašek ho odnesl na policii. Nikdo se samozřejmě k ničemu nepřiznal a nic se nevyšetřilo,“ vyprávěl divákům režisér Vízner, kterého prý neskutečně rozesmutňuje, co si lidé na Havla dokážou vymyslet. „Říkají o něm, že byl alkoholik, což nebyl a že měl rád holky, to asi jako každý chlap. Byl to dobrý člověk a věrný kamarád.“

Vzpomínky výtvarníka Petra Císařovského jsou o dvacet let mladší. „S Václavem Havlem jsem se seznámil poměrně pozdě, až v roce 1984. Když se vrátil z vězení, má pozdější žena mu po Ivanu Klímovi poslala obrázek, a Václav se pak s námi, partou výtvarníků, chtěl sejít. Potkal jsem se tenkrát s neobyčejně prostým, vtipným a nesebestředným člověkem, který se o nás všechny hodně zajímal,“ popisoval první setkání s budoucím prezidentem výtvarník.

Vzpomínal i na příhodu, kterou s Václavem Havlem zažil. „Když nás navštívil na Sázavě, málem se utopil. Byl krásný den, 1. září 1989. Bavili jsme se a popíjeli, pak jsme šli v úplné tmě k mlýnskému náhonu, kde jsem se nějak zapotácel a do Václava strčil. Shodil jsem ho do vody, kam z okolních domů vypouštěli nejrůznější zbytky. Byl v šoku, ale nekřičel o pomoc, jen říkal – to je konec. Neprosil, neškemral. Nakonec ho kluci vytáhli a holky ho v mlýně sprchovaly. Když jsem vlezl do koupelny, vyprskl jsem smíchy. Vypadal jako vodník z Rusalky, jak měl na sobě ty různé věci včetně kusů toaletního papíru. Je to taková tragikomická historka,“ líčil na mšenském setkání Petr Císařovský.

„Dnes jsem si osvěžil něco, co mě na Havlovi nejvíc bavilo. Ať se v jakékoli společnosti začal drbat Havel, všichni se začali usmívat,“ začal své vzpomínání na kamaráda novinář a mluvčí Občanského fóra Jan Urban.

Po historce Jaroslava Víznera, v níž Václav Havel recitoval básně, si Jan Urban vybavil vzpomínku, která už mu z paměti málem unikla. „Václav zbožňoval budovatelské písně a poezii. Já jsem si jako čistě vymydlené

komunistické dítě z recitačních soutěží nějaké básničky a písničky pamatoval. A brzy po tom, co jsme se s Václavem seznámili, vysloveně prosil, jestli si ještě něco pamatuju. Vzpomněl jsem si na píseň – Jel jednou soudruh Buďonnyj krajem řek a luk, potkal tam na louce zelený jízdni donský pluk.“

Havlovy oči se prý rozzářily a během chvilky už se svým typickým ráčkováním sám čerstvě naučenou písničku zpíval.

Pro Jana Urbana byl Václav Havel prý nepochopitelné zjevení. „Potkal jsem jen málo lidí, které bych tak uznával. Když jsme připravovali dokumenty Charty 77, scházelo se u mě v bytě třeba třicet lidí. Několik hodin jsme vášnivě debatovali, zatímco Václav seděl se skloněnou hlavou, mezi nohama svíral popelník a kouřil jednu od druhé. Když jsme skončili, zvedl hlavu a v několika minutách dokázal shrnout všechny naše názory tak, že se to hned dalo psát jako dokument. Nikdy předtím a ani potom jsem nikoho podobných kvalit nepotkal,“ vylíčil účastníkům vzpomínkového setkání Jan Urban.

Z poněkud jiné strany se znala s Václavem Havlem senátorka Veronika Vrecionová, která se akce na koupališti také zúčastnila. Jako čerstvě dostudovaná vysokoškolačka nastoupila 1. ledna 1990 do svého prvního zaměstnání, na Pražském hradě.

„Mým prvním úkolem bylo dát dohromady ochranku, kterou tehdy Havel vůbec neměl. Bílý dům nám poslal čtyři bodyguardy, kteří měli vycvičit skupinu karatistů. A já, která jsem jako jediná uměla trochu anglicky, jsem to dojednávala. Tak jsem se dostala do nejužšího kruhu prezidenta. Poté jsem připravovala zahraniční návštěvy u nás a Havlovy návštěvy v zahraničí,“ přiblížila začátky své práce na Hradě Veronika Vrecionová.

A poslední slovo hostů patřilo Jaroslavu Hutkovi. Divákům zazpíval píseň, kterou Havlovi složil v roce 1977, když už seděl pár měsíců v kriminále.

„Poprvé jsem mu ji zahrál, když se vrátil z vězení. My jsme na něj tehdy čekali u něj doma a venku zase čekali policajti. Bylo chladno a první Václavova starost, když přišel, byla, jestli by někdo těm policajtům neměl donést čaj, že tam mrznou. To Olgu pěkně vytočilo. Řekla mu, ať jim ho donese sám a už se nevrací. Já jsem mu pak zahrál tuhle píseň, z čehož měl radost. On uměl strašně emocionálně prožívat věci, což mu závidím,“ řekl s kytarou na klíně Jaroslav Hutka. „Abych Havla jen

nechválil, měl jednu neschopnost. Neměl hudební sluch a mizerně zpíval, ale zrovna zpíval moc rád,“ poznamenal s úsměvem písničkář. Vzpomínkový večer Václava Havla uspořádal mšenský evangelický sbor ve spolupráci s Komisí pro kulturu a cestovní ruch města Mšena.

Jiří Říha

Od Václava Havla bylo nezodpovědné, že šel na Hrad

Publicista a historik Jan Urban patřil do okruhu nejbližších přátel Václava Havla. Proto jsme se na něj obrátili s dotazy, jak tuto nepřehlédnutelnou osobnost vidí z odstupu více než dvou desítek let od listopadu 1989.

Čím Vám imponoval a imponuje Václav Havel jako disident?

Schopností naslouchat a spojovat lidi nejrůznějších názorů.

Tolerantností a obrácením se k ideálu mravné společnosti, ať už její uspořádání a nejvyšší hodnotu nazývám jakkoliv.

Proč jste nesouhlasil a nesouhlasíte i dnes s tím, že se stal prezidentem? Máte pro to nějaký závažný argument?

Protože to bylo nezodpovědné. Měli jsme volbu mezi obsazením funkcí v nedemokratickém institucionálním rámci komunistickém režimu, či jeho zničením a postavením demokratického státu a jeho institucí. Vliv OF na formování strategie byl zničen odchodem řady lidí na Hrad a do vládních funkcí ještě v prosinci 89. VH věřil, že z Hradu zvládne změnu režimu jen se svými spolupracovníky – a všichni ostatní budou následovat.

Koho byste v roce 1990 navrhoval na post prezidenta?

V prosinci 1989 statečného a vzdělaného Jiřího Hanzelku. Spjoval Československo.

Jeden z Vašich kolegů chartistů z okruhu undergroundu se k prezidentování Václava Havla vyjádřil takto: „ Společně s dalšími předními chartisty otevřel po "Plyšáku" naivitou a hloupostí všem komunistickým i nekomunistickým šmejdům dveře dokořán k neutěšenému politickému a ekonomickému bordelu, jenž v Česku stále trvá. Souhlasíte s ním?

To je poněkud nespravedlivé. Všichni jsme měli v té převratné chvíli hlas. Nevybavuji si, že by někdo formuloval a prosazoval jiný přístup. Hysterické výkřiky Petra Cibulky nepočítám. VH naopak v listopadu 89 nedůvěřoval ex-komunistům v Chartě, a právě proto hledal oporu, a v tom byla jeho obrovská chyba, u lidí z Prognostického ústavu ČSAV a z okolí Mariána Čalfy. Charta 77, jak pravil Ludvík Vaculík, byla vzpourou charakteru, ne politického přesvědčení.

Jeden z kritiků V. Havla oceňuje jeho značnou osobní odvalu před rokem 1989, jeho pozdější postoje však hodnotí takto: „Považuji ho za nositele ideologie, která náš národ poškozují a vede k tzv. „duhovému“ vidění světa, tj. k popírání zdravého rozumu, lidské přirozenosti a tzv. multikulturalismu.“ Jak byste na tato tvrzení zareagoval?

To je citát s Václava Klause, že? To říká vše. Instrumentální, ploché a nepravdivé hodnocení něčeho, čemu nerozumím, protože se mi to momentálně nehodí do kampaně. Klaus byl geniální v tom, že pochopil, že volič je po padesáti letech totalismu už drogově závislý na ideologickém žvástu, a nesnáší přemýšlení a zodpovědnost.

Jedna z kritiček Václava Havla tvrdí, že nasadil vysokou laťku tvrzením, že lidé spjatí s minulostí nepatří do funkcí. Prý se to pak obrátilo vůči všem starším lidem stylem „mládí vpřed.“ V praxi to pak bylo všude- mladí mají výhodu, i když nejsou ti nejschopnější, staří jsou odstrkáváni, i když jejich výhodou jsou zkušenosti. Vidíte to také tak?

Nevím o tom, že by něco takového VH tvrdil. Jinak by neprosazoval Mariána Čalfu a řadu dalších. Naopak, tím, že se změna systému zabrzdila, nemohla se kvalita stát jediným kritériem výběru – bez ohledu na věk. Kdyby ve starší generaci byla tendence přiznat si podíl na komunistickém režimu, omluvit se za to, bylo by to také jednodušší. Věk sám o sobě není kvalitou – a zkušenosti z dob totality byly v řadě oborů, například v novinářině, úplně na nic.

Co Vám proběhne myslí, když se vysloví jméno Václav Havel?

Přísloví – ševče, drž se svého kopyta. A že jsem rád, že jsme se potkali.

Jedna příznivkyně V. Havla tvrdí, že Poláci měli asi větší štěstí, když měli Lecha Walesu. Bylo mu dáno, oslovit širokou veřejnost. Ve spojení s Janem Pavlem II. tam asi nevznikla taková ta silná vrstva brblajících hostů IV. cenové kategorie a vedoucí úloha tržních

komsomolců z ODS. Václav Havel spojoval lidi dobré vůle s určitou hodnotou IQ, a to není většina. Co Vy na to? Uměl Václav Havel oslovit u nás širokou veřejnost a nejenom elitu?

Tu schopnost určitě měl – a velkou. Jenom nikdy nepochopil, že politika je řemeslo, které má předeslané nástroje, instituce a rituály, které se nesmí porušovat. Pokud nedokázal svůj intelekt a fantazii tomuto zákonu podřídít, ztrácel i schopnost oslovovat voliče.

Myslíte si, že lze dnes v něčem na Václava Havla navázat? Existuje něco jako jeho odkaz – kulturní, politický, či duchovní?

Odvaha otevřít dveře, aby všichni ostatní mohli vejít do svobody a zodpovědnosti.

Michal Šimek

Václav Havel v pohledu návštěvníků vzpomínkového večera

Smyslem vzpomínkového večera na Václava Havla, který se uskutečnil v pátek 18. září na koupališti ve Mšeně nebylo jen vzpomínání na minulost, ale uvažování o tom, zda lze dnes v něčem na něj navázat. Několika návštěvníkům jsme položili dvě následující otázky. Jak odpověděli se dočtete níže:

- 1. Co Vám proběhne myslí, když se vysloví jméno Václav Havel?**
- 2. Myslíte si, že lze dnes v něčem na Václava Havla navázat?**

Petr Císařovský (akademický sochař, Praha a Olešno)

1. Přátelství, spolupráce, vřídnost, věrnost, statečnost a odvaha.

Soucit s lidmi, otevřenost, umění naslouchat druhým. Láska ke kráse a pravdě.

2. Spíš mi vrtá hlavou v čem na něj nenavázat.

Jiří Fanta (mšenský divadelník, Mšeno)

1. Slušnost, lidskost, poctivost a odvaha.

2. Právě v té slušnosti, lidskosti, poctivosti a odvaze.

Jaroslav Hutka (písničkář, Praha)

1. Václav Havel je velká ztracená šance být evropští a otevření světu, mít občanskou společnost s přátelskými a odpovědnými úředníky. Byl to vzdělaný, zdvořilý a otevřený člověk a připomíná mi se smutkem, že jsme se propadli zase do svého lokálního myšlení a ztratili vůli být společensky angažovaní. A jak jsme izolovaní mezi Šumavou a Krkonošema, tak máme strach ze všeho co je dál, ať je to Německo nebo Syrie. Vystrašení venkovani, kteří se bojí přespoláků...

2. Dnes to vypadá, že na nic z jeho myšlenek už navázat nejde, že jim nerozumíme a bojíme se jich, chceme žít jen v tom svém vlastním jazykovém hrobě, brbláme a z politiků máme strach a víceméně očekáváme, že bude hůř. Je to směšné a smutné.

Jan Švec (člen evangelického sboru ve Mšeně)

1. Když slyším jméno Václav Havel, napadne mne okamžitě pojem..... **svoboda.....** a jeho vůle nemstít se a předat tuto vizi ostatním.

2. Navázat na Václava Havla můžeme tak, že nebudeme tolerovat lži a přehlížet projevy nesvobody a vulgarity, které nyní proudí nejvíce z Pražského Hradu ke kterému jsem v devadesátých letech vzhlížel.

Jiří Říha (zástupce šéfredaktora Mělnického deníku, Mšeno)

1. Při vyslovení tohoto jména se mi vybaví první prezident, kterého si od dětství pamatuji, v době Husákovy vlády mě ještě zajímaly zřejmě jiné věci. A do dětství se s Václavem Havlem vracím i díky jeho ráčkování. Jako dítěti, které muselo chodit na logopedii, mi taťka často říkal: „Z toho si nic nedělej, podívej se na Havla, ráčkuje mnohem víc a stal se prezidentem.“

2. Navázat by se na něho jistě dalo, museli bychom však mít politiky, kteří nelžou a nevidí před sebou jen peníze a vlastní úspěch.

Bohumil Fuxa (učitel, důchodce, Mšeno)

1. Se jménem Václava Havla spojuji především konec roku 1989, kdy se v lidech na Václavském náměstí, Letné a postupně v celé naší zemi probudila naděje. Věřím, že jsme tehdy v naprosté většině věřili, že končí jedno ze smutných období našich dějin. Vzpomínky na ty studené listopadové dny zůstávají spjaty navždy s osobností Václava Havla. Do let po "sametové revoluci"- jsme šli s různými cíli. Ten, kdo očekával, že "porevoluční" doba bude dobou "pečených holubů"

bez poctivé práce, musel být nutně zklamán. Radost na druhé straně musí nutně převažovat v tom, kdo je šťastný z toho, že žijeme v demokratické zemi. Je toho dost, co se na příklad mně nelíbí, ale to patří k životu.

2. Chci věřit tomu, že lidská touha po svobodě a stejných možnostech pro všechny neskončí u pouhého vzpomínání na události staré čtvrt století a jméno Václava Havla, třeba i přes určité výhrady, bude historií hodnoceno pozitivně.

Alena Oupická (podnikatelka, Mšeno)

1. Vzpomenu si na tu radost a nadšení, které jsem zažívala při revoluci v listopadu 89. A i dnes při vzpomínce na něj se usmívám, pro mě to je vzor slušnosti, klidu a pohody:)

2. Bylo by dobré, kdyby se dalo, tak bych to chtěla. Ale nemyslím si, že by dnešní svět dával v politice a asi ani v běžném životě, prostor pro snílky:) A to je, myslím, škoda... Tak se jím snažím být sama za sebe:)

Otto Vokál (krizový manažer, Praha)

1. Doba a nadšení devadesátých let.

2. Mám rád činy a tak si myslím, že lze navazovat na některé postoje Václava Havla anebo možná přesněji, brát si z nich příklad. Kromě odvahy stát si za svým během komunismu, bych rád zdůraznil jeho schopnost přebírat zodpovědnost. Bez přebírání zodpovědnosti navazovat nejde.

Jiří Vosáhlo (člen římskokatolické farnosti v Mladé Boleslavi)

1. Václav Havel na Hrad – nadšení po pádu bolševické diktatury. Konečně prezident, který po 50 letech důstojně reprezentoval naši republiku. Rovněž musím vzpomenout na jeho majestátní pohřeb.

2. Vždyť jeho zásluhou jsme v NATO i v EU (byť klausovci zatracovanou). A myslím, že také různé občanské iniciativy jsou právě pokračováním Havlových myšlenek.

Martin Mach (starosta města Mšeno)

1. Bojovník za lidská práva a proti totalitám.

2. Určitě, boj za pravdu a lepší svět je nepřetržitý proces, je v něm třeba pokračovat neustále.

Milan Mareš (člen římskokatolické farnosti v Mladé Boleslavi)

1. Do normalizačního bezčasí přinesl naději. Mistrně nazýval věci pravými jmény - tím postupně probouzel národ. Proti bolševické diktatuře geniálně zrežíroval koncovku tak, že většina národa přestala na 10 dní valit svoji kuličku, což rudé totalitě zlomilo vaz.

2. Díky Bohu jsou v naší zemi stále ještě lidé, kteří navazují na dědictví otců a Václava Havla. Jsme opět zdánlivě v bezvýchodné situaci, bezmocní proti populistickým lžiprorokům, přesto má a vždy bude mít smysl jít za Pravdou a Láskou úzkou cestou. Kdo hledá, najde i dnes pravé bohatství nikoliv v konzumu a zážitcích, ale ve službě bližním.

Jaroslav Vízner (režisér, Praha a Vojtěchov)

1. Myslím na přítele, úžasného člověka, který tolik udělal pro naši zem a i pro svět, hodnotného člověka na něhož si někteří lidé, u nás, dovolí "plivat".

2. Samozřejmě, stačí si přečíst, ku příkladu, jeho projevy, či reflexe, aby si mohl člověk myslet, že je stále mezi námi. Kdysi, na zájezdu do Německa, nás studenti překvapili, když prohlašovali, že Zahradní slavnost není specificky česká, protože mluví stejně výstižně o jejich zemi

Veronika Vrecionová (senátorka zvolená za obvod č. 28 – Mělník; Přezletice)

1. Vybaví se mi spousta skvělých zážitků a událostí, u kterých jsem mohla na hradě po roce 1989 být. Nebyla jsem nejbližším spolupracovníkem Václava Havla, ale spíš jedním z koleček v úžasné partě, která se po jeho zvolení prezidentem sešla. Václav Havel byl jedinečný člověk, se kterým jsem později často nesouhlasila. V polistopadové euforii to byla vynikající zkušenost, která formovala mé názory.

2. Určitě mi v dnešní politice trochu chybí jeho neformální styl komunikace, ale nechybí mi některé jeho nestandardní postupy. Atmosféra devadesátých let je nenahraditelná a nejde opakovat. Pokud by česká politika měla na něco navázat, měla by to být jeho vlídnost a slušnost. Ta mi v české politice trochu chybí.

Michal Šimek

Noční motýl

Jak noční motýl
zmatený silou světla
tančí po okenní tabulce
tak i já
zmítám se bez oddechu
na okně tvém
trhlině v plášti tmy

útočím na sklo
znovu a znovu narážím
roztloukám hlavu svou i tělo
tepu křídly to neviditelné cosi
jež zbraňuje mi v cestě ke světlu
až klesám zemdlený
do stínu pod proud jasu
abych vzápětí vzlétl k novému náporu

nestane-li se zázrak
tvůj noční motýl s úsvitem
cáry svých křídel položí
bez života
tvé okno září hluboko do noci

prosím tě
otevři

Podzimní

Září prstem kývlo
na slunce
ať se balí
a je tu podzim
klube se na svět s kloboučky hub
studenou mlhou líbá zemi tváře
větrnou daň od stromů vybírá
šustivou závěj dřevinové měny
(vidlemi by ji přehrabovat moh'
mamonář)
u cesty na slivoni
pecku či list bys také marně hledal
pět švestek svých už léto dávno sbalilo

na pampelišku v trávě
v tom letním chvatu zapomněli asi
snad nevešla se srpnu do kufru
a žlutě čeká
až se pro ni vrátí
na křídlech vlasů staříckého léta
na nitkách pavučin polétavých

září prstem kývlo
na slunce
tak se balím
k dálkám zrak upírám jak ptáci stěhovaví
co dávno odlétli a v hejnech míří k jihu
já letěl bych i sám
jen setřást z nohou tíhu

Co umí ticho

Ticho má zuby vlčí
nikdo ho neumlčí
a dlaně z kůže hadí
žádný tak nepohladí
co umí ticho?
zraňovat i léčit
hájit i obviňovat
zapomínat i vzpomínat
ptát se i dávat odpovědi
snít i sny zašlapat
překřičet lži i obarvit pravdu došeda
svým hlasem konejší
i píchá
proto tak vábí nás
i leká
síla ticha

V lékárně

Na těle sláb a v duši marný
doklopýtal jsem do lékárny
Máte tam něco proti smrti?
Lékárník dumá hlavou vrtí
pak šoupne stranou café latté
a vyndá na pult Písmo svaté
Berte si stránku dvakrát denně
život vám vrátí zaručeně
Až vás smrt přejde (zní to divně!)
berte ji dále - preventivně ☺

Luboš Skopec

Úhrada saláru

Své hospodaření Českobratrská církev evangelická zakládá na dobrovolné obětavosti, ať se to týká sbírek, nebo darů, mezi něž zahrnujeme i příspěvky zvané salár, které by jako hlavní zdroj příjmů měly zabezpečit vlastní církevní činnost.

Příspěvek na salár za rok 2015 či dary sboru můžete uhradit osobně v kostele nebo přiloženou složenkou na sborový účet číslo 174 987 837 / 0300. Děkujeme !

Webové stránky sboru - Sborové listy na internetu

Od června 2013 jsou v provozu webové stránky sboru. Adresa je www.msenocce.wbs.cz a jsou na nich informace o současnosti i historii sboru, kázání a duchovní texty, fotografie a další materiály. Najdete tam také elektronickou podobu tohoto čísla Sborových listů, rozšířenou o další příspěvky (viz níže), ale i dřívější čísla.

Elektronická verze podzimních Sborových listů obsahuje navíc

- Václav Havel v pohledu Michala V. Hanzelína – celý text
- Václav Havel – Moc bezmocných – úryvek o zelinářovi
- Václav Havel – Slovo o slovu - úryvek
- Vzpomínkový večer na V. Havla – J. Říha
- O Václavu Havlovi s Janem Urbanem – M- Šimek
- Václav Havel – Přesah – odpovědi některých účastníků vzpomínkového večera
- Básně – L. Skopec

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msenocce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.